

DAN
BROWN

ÀNGELS
I DIMONIS

Columna

DAN BROWN
ÀNGELS
I DIMONIS

Traducció d'Anna Turró i David Guixeras

LA PRIMERA EDICIÓ EN CATALÀ D'AQUESTA OBRA
ES VA PUBLICAR A EMPÚRIES L'ANY 2004

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: ANGELS & DEMONS

PRIMERA EDICIÓ A COLUMNA: AGOST DEL 2017

© DAN BROWN, 2000

AMBIGRAM ARTWORK © 1999 JOHN LANGDON

TOTS ELS DRETS RESERVATS

© DE LA TRADUCCIÓ: ANNA TURRÓ I DAVID GUIXERAS, 2004

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2017

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2313-7

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.459-2017

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: LIMPERGRAF

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podem

adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Al capdamunt de les escales de la gran piràmide de Gizeh una noia reia i cridava:

—Au va, Robert! Ja sabia jo que m'havia d'haver casat amb un home més jove! —Tenia un somriure màgic.

Ell s'esforçava a mantenir-se dret, però tenia les cames garratibades.

—Espera'm —suplicava—. Si us plau...

A mesura que s'enfilava, les imatges es començaven a tornar borroses. Sentia trons dins del cap. «Hi he d'arribar!». Però quan va tornar a alçar la vista la dona havia desaparegut. En lloc d'ella va veure un vell mig desdentat. L'home el mirava i feia una ganyota. Aleshores va fer un crit d'angoixa que va ressonar desert enllà.

En Robert Langdon es va despertar del malson sobresaltat. El telèfon del costat del llit estava sonant. Atordit, va despenjar l'auricular.

—Digui'm.

—Estic buscant en Robert Langdon —va pronunciar una veu d'home.

En Langdon es va asseure al llit buit i va fer un intent de situar-se.

—Sí... Jo mateix. —Va donar un cop d'ull al rellotge digital. Eren les 5.18 de la matinada.

—L'he de veure immediatament.

—¿Amb qui parlo?

—Em dic Maximilian Kohler. Sóc físic de partícules.

—¿Què diu que és? —En Langdon amb prou feines entenia res—. ¿Està segur que parla amb el Langdon que busca?

—Vostè és professor d'iconologia religiosa a la Universitat de Harvard. Ha escrit tres llibres sobre simbologia i...

—¿Que sap quina hora és?

—Li demano disculpes. Tinc una cosa que ha de veure. No l'hi puc explicar per telèfon.

Dels llavis d'en Langdon va sortir un gemec de queixa. Ja li havia passat abans. Un dels riscos d'escriure llibres sobre simbologia religiosa eren les trucades de fanàtics religiosos que volien que els confirmessis l'últim senyal de Déu. El mes abans una ballarina de striptease d'Oklahoma li havia promès el millor sexe de la seva vida si anava fins allà i verificava l'autenticitat d'un dibuix cruciforme que li havia aparegut per art de màgia sobre els llençols. En Langdon ho va batejar com *La mortalla de Tulsa*.

—¿D'on ha tret el meu número? —En Langdon va intentar ser ben educat malgrat l'hora que era.

—D'Internet. De la pàgina del seu llibre.

En Langdon va arrufar el nas. Estava completament segur que a la pàgina del seu llibre no hi havia el número de telèfon de casa seva. Era evident que l'home estava mentint.

—L'he de veure —va insistir l'interlocutor—. Li pagaré bé.

En Langdon s'estava començant a enfadar.

—Em sap greu, però és que...

—Si sortís ara mateix arribaria a les...

—No penso anar enlloc! Són les cinc del matí! —En Langdon va penjar i es va deixar caure sobre el llit. Va tancar els ulls i va intentar tornar-se a adormir. No hi havia manera. El somni li envaïa la ment. Es va posar la bata de mala gana i va baixar.

En Robert Langdon anava descalç per la seva casa victoriana de Massachusetts, que estava deserta, i es va començar a preparar el ritual per posar remei a l'insomni: una tassa de xocolata calenta. La lluna d'abril entrava pel finestral i s'aturava damunt de les catifes orientals. Els col·legues d'en Langdon sovint feien broma dient que aquell indret semblava més un museu d'antropologia que una casa. Les prestatgeries estaven atapeïdes d'artefactes religiosos d'arreu del món: un *ekuaba* de Ghana, una creu d'or d'Espanya, un ídol ciclàdic de l'Egeu i fins i tot un *boccus* teixit de Borneo, el símbol de joventut perpètua d'un guerrer jove.

Mentre en Langdon estava assegut al cofre de coure de Maharishi i assaboria l'escalfor de la xocolata, es va veure reflectit al vidre de la balconada. La imatge es veia distorsionada i pàl·lida... Semblava un fantasma. «Un fantasma granadet», se li va acudir en recordar cruelment que el seu esperit juvenil vivia en una estructura mortal.

Tot i que no era d'una bellesa clàssica, en Langdon, ja amb quaranta anys, tenia el que les seves col·legues anomenaven l'atractiu «erudit»: metxes blanques entre els cabells castanys i gruixuts, uns ulls d'un blau intens, una veu greu molt distingida i el somriure decidit i lliure d'un atleta universitari. Durant l'època universitària havia estat saltador de trampolí, i havia aconseguit un cos de nedador escultòric de metre vuitanta que havia mantingut amb una gran disciplina fent cinquanta piscines diàries a la universitat.

Els amics d'en Langdon sempre l'havien tingut per una persona un xic enigmàtica, un home atrapat entre els segles. Els caps de setmana es deixava veure pel campus amb texans, discutint gràfiques d'ordinador o història de la religió amb estudiants; altres vegades es posava el vestit de Harris i l'armilla de caixmir i veies que sortia en revistes d'art de primera categoria, que ressenyaven inauguracions de museus on li havien demanat que fes alguna conferència.

Malgrat la seva reputació de professor dur i d'aplicar una disciplina estricta, en Langdon era el primer de practicar el que ell anomenava «l'art perdut de la diversió pura». Gaudia de les festes amb un fanatisme contagiós que li procurava una acceptació fraternal entre els seus alumnes. El sobrenom que tenia al campus era *el Dofí*, en referència a la seva naturalesa afable i a la seva capacitat llegendària de capbussar-se i avançar tot l'equip contrincant en els partits de waterpolo.

Mentre estava assegut tot sol i mirava la foscor, absent, el silenci de casa seva es va tornar a trencar, aquesta vegada pel soroll del fax. Estava massa exhaust per enfadar-se; va deixar anar una rialla forçada.

«Gent de Déu», va pensar. «Dos mil anys esperant el Messies i encara van amb presses».

Va deixar la tassa a la cuina de mala gana i va anar lentament cap a l'estudi de fusta de roure. El fax que havia rebut era a la safata. Amb un sospir, va agafar el paper i hi va donar un cop d'ull.

Li va provocar nàusees immediatament.

Il·luminati

La imatge d'aquell full era la d'un cos humà. L'havien deixat despul·lat de panxa enlaire i amb el cap completament girat, de manera que la cara tocava a terra. Al pit de la víctima s'hi observava una cremada terrible. L'havien marcat amb un ferro... li havien deixat impresa una sola paraula. Era una paraula que en Langdon coneixia bé. Molt bé. Es va quedar mirant aquelles lletres recargolades amb incredulitat.

—Il·luminati —va tartamudejar mentre el cor li bategava amb força. «No pot ser...».

Lentament, aterrit pel que estava a punt de presenciar, en Langdon va girar el full cent vuitanta graus. Va mirar la paraula del revés.

Es va quedar sense respiració a l'instant. Era com si l'hagués atropellat un camió. Sense poder creure el que havien vist els seus ulls, va tornar a donar la volta al full i va llegir la paraula del dret i del revés.

—Els il·luminats —va xiuxiuejar.

Atordit, en Langdon es va deixar caure en una cadira. Es va quedar assegut una estona, completament desconcertat. Gradualment, la mirada se li va fondre amb el llum vermell pampalluguejant del fax. Fos qui fos que havia enviat aquell fax encara no havia penjat... Esperava parlar amb ell. En Langdon va mirar el llum durant una bona estona, i aleshores, tremolant, va despenjar l'auricular.

—¿Està per mi, ara? —va demanar la veu de l'home quan en Langdon es va decidir a contestar a la trucada.

—Sí senyor, i tant que sí. ¿M'ho pot explicar, si us plau?

—L'hi he intentat dir abans. —La veu era rígida, mecànica—. Sóc físic. Sóc el director d'un laboratori de recerca. Han assassinat algú. Ja n'ha vist el cos.

—¿Com m'ha trobat? —En Langdon estava perplex. No es podia treure del cap la imatge del fax.

—Ja l'hi he dit. Internet. La pàgina del seu llibre *L'art dels il·luminats*.

En Langdon va intentar ordenar-se els pensaments. El seu llibre era pràcticament desconegut en els principals cercles literaris, però havia tingut molt de seguiment a través de la xarxa. No obstant això, l'explicació no tenia sentit:

—A la pàgina no hi ha informació de contacte —va objectar en Langdon—. N'estic segur.

—Aquí al laboratori hi ha gent experta a extreure dades dels usuaris de la xarxa.

En Langdon es mostrava escèptic.

—Pel que em diu domina molt bé Internet, la gent del seu laboratori.

—Evidentment —va replicar l'home—. El vam inventar nosaltres.

Alguna cosa de la veu de l'home va fer pensar a en Langdon que no feia broma.

—L'he de veure —va insistir—. Es tracta d'un tema que no podem discutir per telèfon. El meu laboratori és a només una hora de vol de Boston.

En Langdon es va quedar dret a la llum tènue de l'estudi i va

analitzar el fax que tenia a les mans. Aquella imatge era aclaparadora, possiblement representava la troballa epigràfica del segle, una dècada de la seva investigació confirmada amb un sol símbol.

—És molt urgent —va insistir l'home.

En Langdon no aconseguia apartar la vista d'aquella inscripció. «Illuminati», va llegir una vegada i una altra. La seva feina sempre s'havia centrat en l'equivalència simbòlica dels fòssils, és a dir, que treballava amb documents molt antics i amb rumors històrics, però aquella imatge que tenia davant era actual. Del present. Es va sentir com un paleontòleg que es trobés cara a cara amb un dinosaure.

—M'he pres la llibertat d'enviar un avió a buscar-lo —va informar la veu—. Arribarà a Boston d'aquí a vint minuts.

En Langdon va notar que se li assecava la boca. «Una hora de vol».

—Perdoni'm l'atreviment, si us plau —va afegir l'home—. Necessito que vingui.

En Langdon es va tornar a mirar el fax: un antic mite confirmat en blanc i negre. Les implicacions que tenia allò eren espantoses. Va dirigir la mirada absent al finestral. Els primers indicis de l'albada es començaven a deixar veure a través dels bedolls del jardí, però aquell matí el paisatge semblava lleugerament diferent. Una estranya combinació de por i entusiasme es va apoderar d'ell, i va saber que no tenia opció.

—Vostè guanya —va anunciar—. Digui'm on he d'anar a buscar l'avió.

A milers de quilòmetres de distància es reunien dos homes. La sala era fosca. Medieval. De pedra.

—*Benvenuto* —va dir el superior. Estava assegut a les fosques, no se'l veia—. ¿Te n'has sortit?

—*Si* —va replicar la figura obscura—. *Perfettamente*. —Les paraules que pronunciava eren dures com les parets de pedra.

—¿I no quedarà cap prova de qui n'és el responsable?

—Cap.

—Excel·lent. ¿Tens el que t'he demanat?

A l'assassí li brillaven els ulls, negres com el petroli. Va treure un aparell electrònic molt pesat i el va deixar al damunt de la taula.

L'home de les ulleres fosques semblava satisfet.

—Molt ben fet.

—Servir la germandat és un honor —va dir l'assassí.

—La segona fase aviat començarà. Ara descansa. Aquesta nit canviarem el món.